

Nemzetiségi költők hangján

Kjoszeva Szvetla/ Светла Къосева versei

Szótlan levelek

a macskakövön,
tiszták, melegek,
dől a fényözön;
hevítik hajam,
vállam remeg, süt,
ragyog nyakamban
vértelen testük.
Foglyok az őszben –
végzetes napok –
dal, eltűnőben,
gyanakvás vacog,
felhők menekülnek,
aszaló nyár van,
madárnép ül szent
várakozásban.

Körforgás

Elsápadnak a színek sorra,
lassan megcsöndesül az őszvilág.

Arcom szél paskolja pirosra,
a reggel a hűvöst felölti már.

Nem dől össze, nem a világ, nem,
vágynak, bosszúk tábortüze se gyúl,

Íme, a levelek a fűben
Hallgatják a földet és alkonyul.

A csönd tonnái alatt nyögve
köröz, köröz az üres ég

madarak nélkül; mert örökre
elsuhogtak múltjuk fölé.

(Utassy József fordításai)

Безмълвни листи...

Безмълвни листи
стелят паважа,
сухи и чисти
в лятната жажда;
парват косите,
рамото тръпно,
в дланите свити
хрусват безкръвно.
Пленници в есен -
дни неизбежни -
чезнеща песен,
съмнения скрежни;
стаени облаци,
бягащо лято,
спрели са птици
в очакване свято.

Кръговрат

Бледнеят багрите, утихва
след хукналото лято есента.

Спокойно вятърът те милва,
с прохлада се намята утринта.

Не рухvat светове, не думват
пожарища с желания и мъст,

полягат листите в тревата
и се заслушват в помнещата пръст.

От тишината натежало
кръжи опразнено небе

без птици, отлетели в стари
неизживени светове.

Wartezeiten

ich warte auf ein Lebenszeichen
von dir
Vor allem darauf,
dass du mir Wartezeiten
durchbrichst
durch einen Besuch
eine E-Mail
einen Anruf
dass du sagst
gleich bin ich bei dir

ich warte auf Zeiten
die ähnliches versprechen
nicht auf Wartezeiten
angewiesen
wartend mich zu definieren
auf einen Brief
eine Begegnung
jenseits einer erwartenden Haltung

ich warte darauf
nicht mehr warten zu müssen
zu handeln, zu fühlen
ohne der ausgrenzenden Last des Wartens
dies alles Aufgeben-Wollen
auf einen Funken Selbstvertrauen?
das Leben locker zu bestreiten?
einfach nur so

Zuspruch

sage etwas
sprich zu mir
mache meinen stillen Zeiten
ein Ende
damit ich aufhören kann
mir selbst zuzureden

wesentlich

an einen lauen Spätsommerabend
erinnerte ich mich
es war tiefster Winter
mit Kälte und Schnee
ich ersehnte den Frühling herbei
es könnte ja schon glatt Spätsommer sein
doch blieb der Winter noch
um mich länger zu qälen
durch diese lauwarmer Erinnerung
einer trunkener Berührung

Bajtai László felvétele

verblendet

wir haben uns verzettelt
in verzweifelten Zeiten
der Sehnsucht
unsere Wahrheit
scheint jetzt verlogen genug
aber damals brachtest du
den durch die Sonne gefluteten
Raum in sekundentakt
zum Stillstand
dein Strahlen war
tausendfach blendender
heute scheint es verlorene Zeit
von damals

Kniefall

der Asphalt umarmte meine Schritte
und mehr noch
ich stolperte und stand wieder auf
doch war ich gezwungen zu denken
dass vielleicht Niederlagen
alle Menschen wachsen lassen
somit auch mich

Kreisend

von zu Hause bis nach Hause
führt mein Weg
jeden Tag
im Quadrat kreist mein Körper
um sich erschöpft am Abend
auf einen Kissen schon wieder einmal
auszurufen

letztendlich

letztendlich
holt dich der Tod
und die Nachrichtensendung
wird weiterhin ausgestrahlt
mit Gewalttaten, Kummer und Nöten
mit Neuzuwachs am Zoo
du hörst es aber nicht mehr
wie töricht die Welt weiterhin tut

A holokauszt emlékére

Harapj önmagadba a csont és húskupacba,
hogyan eszmélj!
Vérben úsztak a virágok,
és lángra kaptak a rózsák,
s a szél hordta jajkiáltásukat
puskaropogás kísérette kéjjel.
S te, ember, a világ szabad embere, akkor, hol fitogtattad
értelmed és érzelmed zászlaját?
Te eltompultan, némán túrted,
hogyan tehervonatok zakatoljanak
elméd elrozsdásodott sínjein.
Te is ott voltál gondolataid aljas szándékával
a vagonok terelésénél, mint most is,
amikor csírája a gonoszságnak
burjánzik a világban. Te most is,
mint akkor, hagyod, hogy a gyenge virágokat
eltiporja a gonoszan kavargó szél?
Ember, harapj önmagadba a csont és húskupacba,
hogyan eszmélj, és óvd a virágokat!

Káosz

Hebrensis infók divatja
zúdul a köztudatba.
A tudatlanság nyíltan
éli világát, MA megfizetik
a bolondok kútba dobott köveit,
mert jól tudják az Urak, hogy azokat,
száz okos sem tudja kivenni a mélyből.
Most ott lent építkeznek,
alaptalan várakat vizionálnak,
és hogy a felszínt elérjék,
előbb talán iskolapadban kéne ülniük.

Kirakat

Kirakat alatt a Körúton
kutyamódon az ember
halkan nyüszít, szólni nem mer
talán feladta már, hogy ember

Merre repülnek sóhajok
ezrek lelkekéből a vágy
talán jó lenne kényelmes
otthon, szolid megvetett ágy.

De ki törődik most ezzel?
Hazafiság duzzad a mellen
s büszkék vagyunk bűnhődve
piros, fehér, zöld mezben...

Emlékszel?

A kis házak mögötti nádasra,
és a zöld gyepre, ahol ültünk?
Tambura szólt akkor s hittük,
hogyan a szerelem ölelt lázasra.

Tombolt bennünk a vágy és a félelem,
egyik se kellett, győzött az értelem,

kislány maradtál, hajlékony gyerek,
emléked halántékomban pereg,
gyáván, okolva magam,
számár voltam, ennyi a szavam...

A közeljövő jóslata...

Mint sebzett
zuhanó madár
irányt veszítve
tehetetlenül
bukdácsolsz
menthetetlenül
s majd vesztedre
jönnek agarak
vicsorognak az agyarak
s nem menekülhetsz
jobbra vagy balra
középen is zárták az utat
s majd, ki utánad kutat
láttni fogja
vér fröccsent a falra
mert a kitenyésztett falka
a véredre lesz uszítva...

Tavaszi idill

(Jarná idyla)

Örömmel felzúgtak a
hegyek és ígérték, hogy
jön már a tavaszi világ.

Az idő nagy szekere
elvonsozta a telet,
víz mosta a kocsi nyomát.

Sütött a nap melege,
kikelt a fű serege,
sok madár fújta a zenét.

Csiriplő nótájukat
erdei visszhangjukat
a szellő vitte szanaszét.

A kerti almafákon
hintáztatja az ágon
a szellő a rügycsapatot.

A nap a hóvirágnak,
szeretett virágának
a kertben egy pusztit adott.

Esténként

(Po večerach)

Esténként,
amikor töredeznek a gondolatok,
úgy raknám össze a szavakat,
hogy magukra találjanak,
akik nem tudják,
hogy ők már nem ők,
hogy levessék
az alattomos múltban megkopott,
kicsinyhitűségtől átázott ingüket.

Esténként,
Mikor a fáradtság álomba süllyeszt,
szavaimmal
beleharangozom
a sűrűsödő sötétségbe,
nehogy nekem örökre
elaludjatok.

Esténként,
mint fáklyák égjenek szavaim,
hogy borostyánfényüknel lássátok
sötétségetek árnyékában,
hogyan álmodom – rólatok.

Őszi dal

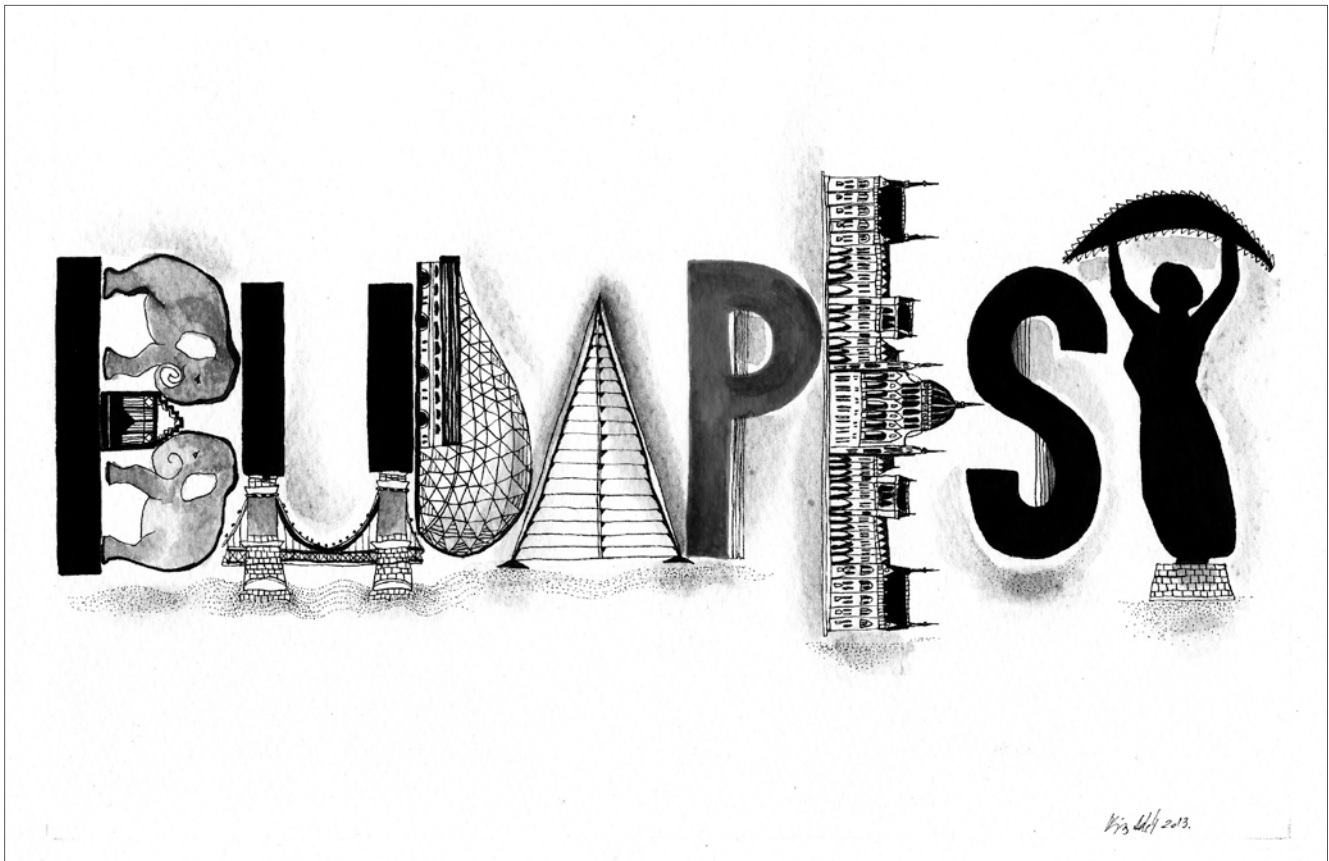
(Jesenná)

Lement a nap
sötét függöny mögé,
szomorú fűz
hajlik a víz fölé.

Ágairól
latyakos lé locsog,
a folyóban
a víz vadul robot.

Folyó partján
csupaszon áll a fűz,
a hűvös szél
sárga levelet űz.

A szürke köd
lopakszik mint a csósz,
hegyek mögül
közeleg már az ősz.

Kiss Adél grafikája

Pikkelyes didergések

üresség ébreszt
könny csöpög az olvadt jégről,
csendesen pereg
a tél a tájat
fagybilincsbe zárja
szívemben
vastagodik a zúzvara
jégtáblák
táncolnak a folyón
szél bolygatja
a fák lombjait
pikkelyes didergések
metszik ligetek
fagyos fényét

Csönd és szó

beszélgetéseink a csöndön
át vezetnek a hallgatásig
szívverésünk titkos beszéd
a tudat álmodt vasal szemünkre
arcunkon kutatjuk a lélek domborzatát
életünk egymásba némult

Álmodozás

van úgy az ember,
hogy álmodozni vágyik,
mégsem jut messzebb:
csak a valóságig

Magamba fordulva beszélek veletek

Engem is nyomnak már az évek
Keresek magamnak nyugodt menedéket
Hogy merre megyek, nem nagyon tudom
Változó bánat az arcomon

Magamba fordulva beszélek veletek
Egyhangúan hull minden évem a feledésbe
Időm lezúdul gyorsuló iramban
Az emlékek burjánzanak, s nincs helye a szónak

Bánatok és derűk folyton üzennek

Neonok között feljött a Hold
Bazsalikom illatáról álmodozom

Lassú ősz lüktet minden ízemben
Bánatok és derűk üzennek

Futok tűnő égi fények után
Bolyongok az álmok partján

Mindig félúton mindig közben
Mint jégbefagyott víztükörben

Barátság

*Apró gondolatok
a folyóirat 15 évéhez*

Idő szólogat
– vágynak, álmok
beérett tettek.

Másság – magány
ablakot tör
kaput nyit.

Eszme él
reményt nyújt
teret ad a hit.

– Út és cél
teszteli a lét!

Tisztelet
bizalom
Barátság
– békeség!

Belefér
jól megfér
a dicsérettessék.

Nincs alku
habozni tilos!

Ha küzdeni kell,
fejet fel!

A gyenge
önmagával felesel.

Cél erőt lehel
visszhangozva
reá felel.
Bátor vetekszik
meggyőződésből
cselekszik.

Egység
nemzedékeket
szólogat.

Falat bont
– bánatot old!

V menšinovom prostredí...

*na margo konferencie
„Slovenčina v menšinovom
prostredí II.”*

Starčekovia – starí
Ciel' je dávno daný!
Vy otcovia a mamy.

– za súčasnosť
a budúcnosť
z biedy je veľmi veľmi dost!

Denne berú nás
na zodpovednosť!

Ludia, časy – doba!
A my sami seba!
Prozaická vec – zloba!

Občas hlavnú rolu
hrá v nás
úzkosť i chleba!

Zosúlaďme si cesty
nosíme aj tresty
– v osudoch!

Buď zostaň vzorom
tou svojráznou vernosťou
tú vieru
– v minulosti!

Ktorá nás
kedy vtedy
čo aj mimochodne
aspoň
morálnou odmenou
pohostí!

Človek s presvedčením
ty sám
na srdce ruku
– polož si!

Ezt ne feledd...

Van józan kiút?!
Ezt ne feledd!

Már csak idő kérdése
A cél elérése

Agyakban kavargog
Ezernyi gondolat!

Minden napra jut
Egy egy parányi hódolat!

Sok a vágyakozás
– várakozás!
Ösztönös kivárás!

És – és... bizony
Kevés a számonkérés!

Szavakon túli
igazi tett!!

Itt nem magadért
csatázol
ezt ne feledd!

Alföldi róna népe

Elfújta szél a telet
Ébredezik a kikelet
Madarak is köszörülnek a torkukat.
Ólak előtt a kutyák
Elégedetten viselik a sorsukat.

Lovas szánkó
Csűr padlására került már.
Öreg juhász csizmáját
Ölelgeti a fekete sár.
Hosszan kémleli az eget
Nem lesz-é száraz a nyár.

Imádkozik a falu
A jó Istent kérve
Legyen ősszel
A bőségből része.
Előre mindenre
Úr áldását kéri
Az alföldi rónák népe!